

рени коси, а другият — осемнадесет годишън момъкъ. Явно бъше, че бъха баща и синъ.

Бащата свали шапката си и заговори съ треперяща гласъ:

— Славний войводо и вие храбри велиможи! Дойдохъ да ви посрещна пръвъ, та дано изпълните молбата ми...

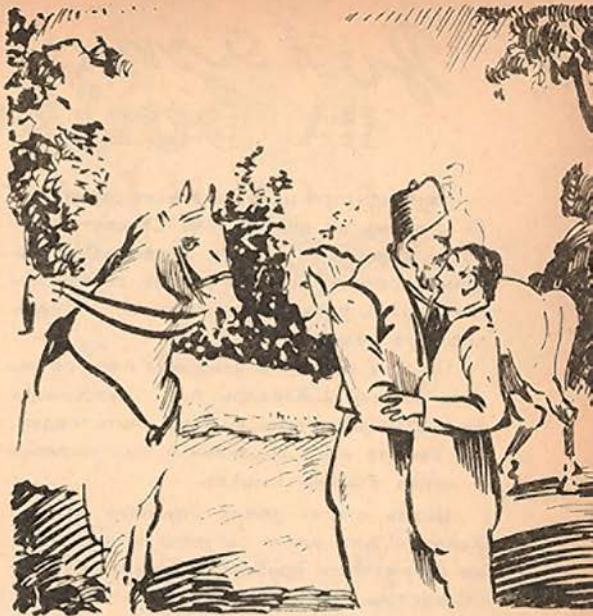
— Казвай, братко българино, — ободри го войводата.

Старецът обгледа всички четници, задържа погледа си върху войводата, после погледна сина си и промълви:

— За Владимира е молбата ми. За сина ми. Азъ съм вече старъ и не мога да въртя сабля за народното освобождение. Но Господъ ми е далъ синъ. Той ми е всичко. Моля ти се, войводо, вземи него въ четата. Нека пролее кръвта си за свободата... За това дълго всъки тръбва да жертвуват. Даскаль Нено, като нъма нищо друго — жертвуват чадото си.

Сълзи потекоха по странитѣ на стария даскаль Нено. Той цѣлуна сина си по челото и го пусна между възстаниците. Момъкът плакаше от радост.

А Бенковски скочи отъ коня си, при-

гърна старецъ, цѣлуна го и викна на четниците си:

— Най-сетне ще изгрѣе свободата, братя! Щомъ бащите сами принасят синовете си въ жертва — непременно ще изгрѣе свободата!

ЗМЕЙ ГОРЯНИНЪ

ДОБРУДЖАНСКА Пѣсень

Спи, земя, сънувай вътишината,
нѣма слѣнце, птички във гората...
Пушатъ само бѣлитѣ комини,
и пустѣятъ равнини, градини.

Ала тамъ дѣлбоко във земята
пѣятъ чудна пѣсень семената.
Чувашъ ли я, какъ шуми, не спира —
нова радостъ, новъ животъ извира.

Съ тази пѣсень ти растешъ и грѣшъ,
съ нея ти, съячо, утромъ съешь.
Да покълнатъ напролѣтъ зърната,
съ праздника честитъ на свободата...

И. СТУБЕЛЬ